

Aaen (EL).) Jamen det må man så protestere mod, men sådan er reglerne. Ministeren ønsker at sætte nogle ting på plads, og det har han så gjort, og derefter går vi videre i ordførerrækken. Fru Lone Møller har ordet som ordfører.

Lone Møller (S):

Ja, nu må jeg sige, at det her er en mærkelig situation at stå i.

Det kan godt være, at ministeren bliver lidt fornærmet, men jeg mener nu, at det var ordføreren fra ministerens eget parti, der skabte tvivlen om et meget klart spørgsmål. Derfor synes jeg, at det er en mærkelig opførsel, at vi pludselig skal korrigeres på den måde. Det var rent faktisk Venstres ordfører, der klart kunne have givet udtryk for, at der ikke var nogen intentioner om nogen ændringer, men det forstod man i hvert fald ikke på det svar, som blev givet af hr. Hans Andersen.

Danmark skal have et sammenhængende sundhedsvæsen i verdensklasse. Det er der heller ingen tvivl om at Socialdemokratiet ønsker. Vi deler derfor også regeringens mål om et stærkt offentligt sundhedsvæsen, der tilbyder patienter fri, lige og gratis adgang til forebyggelse, undersøgelse, behandling og pleje på et højt niveau i vores sygehusvæsen, og det skal loven klart garantere. Det er der ingen tvivl om er afgørende for Socialdemokratiet.

Intentionerne i lovforslaget er flotte ord, som vi kun kan være enige i, nemlig intentioner om bedre sammenhæng i patientforløbet, større fokus på sundhedsfremme og forebyggelse, etablering af sundhedscentre, integration af de kommunale sundhedsopgaver i det samlede sundhedsvæsen og en sammenskrivning af lovgivning i en samlet sundhedslov med en fælles formålsparagraf og en større forpligtelse for sundhedsvæsenets mange aktører til lokalt, regional og centralt også fremover at arbejde efter samme bestemmelser.

Men selv om Socialdemokraterne er enige med regeringen i intentionerne, står vi tilbage med en tvivl om, hvad konsekvenserne bliver af loven. Vi er i tvivl om konsekvenserne for den offentlige økonomi, for kvaliteten og for den faglige bæredygtighed i de offentlige sundhedstilbud. Jeg er også som borger i tvivl om, hvor godt jeg vil blive behandlet i det nye sundhedsvæsen. Der er mange uklarheder på flere områder, og jeg er ikke den eneste, der er i tvivl om, hvilke konsekvenser reformen vil få. Så at sige samtlige eksperter og sundhedsøkonomer har

også udtrykt tvivl om sundhedslovens konsekvenser.

Lovforslagets tekst er udtryk for noget af den mest ufærdige lovgivning, der nogen sinde er præsenteret for Folketinget i nyere dansk historie. Aldrig i nyere tid har man gennemført noget så omfattende så hurtigt og med så mange ubekendte faktorer. Der kan ikke andet end skabes tvivl om konsekvenserne, og hvis tvivlen en dag skulle ramme regeringen, vil det ikke komme som en overraskelse for mig.

Vi har i Socialdemokratiet et stort problem med selve fundamentet i forslaget til ny sundhedslov. Her tænker jeg på finansieringsdelen. Vi har sagt det før, og jeg siger det igen: Vi mener, at det er u hensigtsmæssigt at lave sundhedsregioner, der har ansvar for at drive sygehuse uden at have ansvar for at holde styr på, hvor mange penge sygehusene skal producere sygehusedelser for.

Kl. 10.45

Man fjerner med lovforslaget ligeledes regionernes ansvar for indtægtssiden. Regionerne bliver anbragt i en spændetrøje, hvor de skal have udgifter til at passe til indtægter, som de ikke kan påvirke.

Hvordan er det så i forhold til det frie valg, og er det logisk, at folkevalgte ikke kan styre udgiftsområdet? Hvem er det, der bliver ramt, hvem er det, der med den nye finansieringsmodel bliver taberne i sundhedssystemet?

Jeg ved godt, at statsministeren har gjort sig lystig over, at vi så tilsyneladende bare ønsker at opkræve en ekstra skat i regionerne. Men det er ikke det afgørende for os. Vi vil blot sikre, at regionerne har ansvar for, hvor mange penge der skal bruges på sygehusene, og som loven ligger nu, er der intet, der tyder på, at det bliver tilfældet. Derfor synes vi, at det er et meget usikkert grundlag, som loven forventes gennemført på, hvis ikke der sker ændringer.

Loven indeholder ligesom resten af forslagene til den nye kommunalstruktur en hidtil uset centralisering af magten.

Halvdelen af loven uddeler blankocheck til ministre. Der er langt over hundrede ministerbemyndigelser, nogle af dem endda uden begrænsninger i bemærkningerne og uden krav til inddragelse af andre end ministeren selv.

De mange ministerbemyndigelser svækker alvorligt Folketingets muligheder for indflydelse og demokratisk kontrol, ligesom tvivlen om konsekvenserne af loven vokser, når en række afgørende elementer først fastlægges af ministre-